

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag

Pris för helt år 4 Rdr. 8^{co}

Enkla. N^o.

säljas
icke.

SÖNDAGS MAGASIN

N°. 11

Gotheborg. Söndag d. 18 Mars. 1849

I Qvar.

Willebrådstjufwarne.

(Forts. fr. föreg. Nr.)

ärinnan, som wäl wiste, hwarest hon klämde hennes man, och som war öfvertygad, att det ringaste twiwelet på hans siddlighet som läkare war bästa medlet att frega hans raseri till det yttersta, försökte att blidka honom, ty hon hade i sinne, att inbjuda swarta W'reifåther, såsom den gamla hette, på en liten spader, en sydselsättning, som bland quinnor på landet tager mången fredags afton i ansvär och genom hwilken de intiwider, som besitta nog list och siddlighet, att drifwa detta wärf med wirtuositet, kunna winna mången gulden. Wården hade efter ett kort samtal med sin äkta hälfst utbytt sin husliga inperators min mot en beskedlig husgumfes och gaf sig nu i samspråk med sina gäster.

— Swem är då denna W'reifåther? frågade fröddaren.

— Suru kan ni fråga, swarade fopparslagaren, som genom njutningen af winet hade dragt thermometeren af sitt lurage i höjden, efter en gammal herze, som man för Önde och rättwisans skull borde förbränna.

— Ni tror således ed på härör, anmärkte hans upplysta samrat speifigt.

— Ja, fönade fepparlagaren, ej utan synbar ansträngning; jag tror på härör och har nyligen sett ett exempel på verkliga elast häreri hemma i mitt hus.

— Ni sjelf är wäl en härmästare, sade sträddaren spottigt, i det han såg fepparlagaren öfwer areln.

— Ej just det, sade denne lugt, men hör på. — Det kan wara en tre wecker sedan, då går jag, såsom wanligt, till min verkstad. Ni wet att jag bor i klostergatan bredwid det gamla kapusinerklostret och der skall det ej just så riktigt till. Jag träffar emellertid en smedgöbe liggande halfdöd wid städet och bredwid honom stod en lång mager quinnogestalt med swarta, sladdrande hår, som sågo ut som en hästman; hon hade lagt sina torra händer öfwer gösens panna. Jag frågade henne, hwad hon wille här och hwem hon wore; hon svarade ej, utan lade sin magra hand på min skuldra och såg så genomträngande med sina swarta ögon på mig, att mina knän darrade derwid. Sedan gick hon ut och lemnade mig ensam med den stackars gösen. Denne wafnade inom kort utur sin dödslika sömn och berättade, att han lefwit så förträffligt. Hwad han berättade utur sin dröm, wet jag ej nu mera; men så mycket är wiist och derpå kan jag swärja, att ifrån denna stund war gösen icke såsom en annan människa. Han wille ej mera swinga hammaren, utan gick och dref hela dagen, inbillande sig att han war en stor muskös. Dagligen och stundligen pratade han för mig om den förreloande klang, som fepparen gaf ifrån sig på städet, och lyfnade till hwarje slag af hammaren. När jag slutligen förböd honom att bysa dessa dårskaper kallade han mig ett dumbufwad och gick ifrån verkstaden. Jag har ej återsett honom. Hwem wet, hwarthän de onda andarne fört honom? Om detta ej är häreri och djefwälofsen, så will jag taga eder töffel i lära och göra honom till en dugligt fepparlagaregefell.

— Larifari, mästare Grütz, svarade sträddaren, detta allt har kommit ifrån romanläsning och ifrån den stora operan, som de gifwit så ofta — hwad heter den nu igen — Gottentotterna af Lejerbår; der trumpetas och basunas så mycket, att edra lärgöfar taga fepparens klang för musk. Derifrån kommer det, och då har äfwen eder lärpojke inbillat sig, att han will utgå i hela werlden och uppsöka det land, der man lär att göra sådan fattmusk. Hwad i hela werlden har den gamla tiggarkåringen härmed att kassa, som i mörse bittida kom i eder butik, för att tigga om en snaps.

— Werkstad, mästare sträddare, anmärkte Grütz, wi hafwa inga butiker; men jag hafwer derom talat med min doktor, och han är af samma mening som jag.

— Låt höra, jag är nyfken, sade wärden, som tagit mycket andel i samtalen.

— Ja, och det är mödan wärdt, hör blott på, sade fepparlagaren, som blifwit medig genom några upmuntraende winkar af wärdbinnan. Min doktor har för mig ganska bestämt förklaradt det; ty precist såsom en kan göra en annan frisk genom händernas påläggning, så kan en annan göra en människa sjuk och tofig, äfwen genom händernas påläggning — och det kallar jag häreri. Men en sådan förbörd hära skulle man . . .

Fepparlagaren höll med öppen mun inne midt i talet, ty i detta ögonblick hade den dörr, som förde till de inre rummen, gått sakta upp. In trädde upphöwet till detta samspråk, den swarta W'reisfäther, hwilken fepparlagaren först bemärkte, emedan han tagit plats midt emet dörren.

Swarta W'reisfäther war en af dessa magra, utbrända, wärdbitna gestalter, som man här och der träffar bland det schwäbiska folkets, på hwilkas anletsdrag, hwilkas seniga muskler och hwassa knoter man ser, att mångt årtiende för dem förflutit, fullt af swära arbetens forger och hjertats bekymmer. Denna kvinnas grofwa, manastiga hår war knappast skylt med en udel hufwa, em man kan gifwa en trefantig trasa af svart färg detta namn. Färgen på hennes af koppor wanskällda ansigte hade mera likhet med färgen af en walnötsskal, än af en menslig hud. Den djefst böjda örnäsan och de djurt liggande swarta ögoren vittnade, att detta ansigte ej warit utan sin retelse, fast nu den tandlösa, af två pergamentsartade läppar begränsade munnen förjagade all tanka på behag. En blandning af bitterhet, mildhet och melanfoli beherrskade hennes miner, lifasom wille hon säga: jag har rasat, jag har ångrat; jag har deröfwer blott att råka med mig sjelf, är ingen tack styldig; men jag föraktar dem, som ej hafwa mod att skåda in i sig sjelf.

Utän att bekymra sig öfwer de närwarandes förwåning wid hennes inträdande, gick hon fram med en wiß hållning och wände sig till fepparlagaren med följande ord: min herre, hwem är ni och hwem gifwer er tillstånd att förtala selt och prata om häreri? Jag är den, som inträdde i eder verkstad och kan swara för hwad jag gjorde. Så wet då, er lärgöfe är son till min broder, som dog i Ungern, dit han utwandrat. Förbannelse öfwer dem, som hårtill förledde den stackars mannen! Jag har räddat hans egenom och det är bättre, att han omlar sin åker eller tjenar sin dagspenning, än att i eder stad lära sig safer, för hwilka en äkta bonde stäms.

Fepparlagaren försträcket öfwer kvinnans djefswa tal, så att han knappast kunde fatta sig och tillfide sträddaren att bryta upp med det swaraste. Den sednare war glad öfwer inträffans det af denna underbara företeelse, allbenstund den befriade honom ifrån den länge Jakobs sällskap, och gick nu, med tillhjälp af hufsets dräng, att göra sig resefärdig.

W'reisfäther wäntade ej på fepparlagarens swar, utan wän-

de sig, då hon märkte den paniska fruktan hon insågade, med ett föraktligt leende ifrån honom, för att taga plats på en stol wid sidan af ugnen. När våra båda jagtvänner hade bestigit wagnen, tog Jakob så stilla som möjligt sin kypa och sin mössa och wille på dörren. Då winkade quinnan på honom och sade: Jakob, det är i dag en ond dag; gif akt, Jakob, den som gräfwer en grop åt andra, faller själf deruti. Men den tregna lärjungan till konventikelns gudlösa öfwerhufwud åstade dock ej des-sa ord och gick ut, utan att säga någonting annat än: god afton, allesamman.

Det är en beshynerlig företeelse med tron på härer och deras onda gerningar, en tro, som öfwerallt träffas hos folket och hwilken hwarfen ortodoxien eller rationalismen kan utrota. Det är ej här rätta stället att behandla stridsfrågorna öfwer detta ämne, eller att dömma em hurnwida medeltiden, som antog häresriets förbrytelse såsom en afgjerd sak, eller om vår tid tänker rättsfast deröfwer, som betraktar medeltidens antagande af dessa förhållanden såsom en afgjerd sak. Så mycket synes oss åtminstone wara wisst, att ibland folket individer anträffas, som genom en wis komplexion i närverna kunna hafwa ett slags rapport med naturkrafterna, hwilken de lärda ej känna och ofta af en illa anbragt stolthet ej wisja känna. Genom botande medelst sympathi, hwilket är allmänt i swang hos folket, uppwisas en sådan rapport på det klaraste, ty dessa förhållanden låta ej förneka sig, och om man föreställer sig möjligheten af att göra misshand af dessa läkemedel såsom af andra i allmänhet, så är i samtliga en brottlig riktning tänkbar, hwilken man kan betefna såsom häleri, om man will taga allt fabelaktigt med på köpet. Wi hafwa trott att denna digression wore nödig för uppfattningen af selskarakteren och återvända nu till vår berättelse.

Wid samma tid, då de båda karlarne hade lemnat wårds-huset, för att skynda det äfwenlyr till mötes, som wåntade dem i stogen, smög Martin under skydd af det tilltagande mörkret och det onda wådet obemärkt till stogwaktarens hus, för att träffa sin Nöse, som han och sann i köket. Men nu satt hon ej, såsom hon annars war wan, drömmande och estertänksam på köksallen, utan hon war sysselsatt att putsa sina skor, och hade fulländat sin toilet; en packad korg stod bredwid henne på spisen.

Slickan sökte att synas glad och sjöng en munter melodi; men på den ofta afbrutna tonen och en och annan het tår, som rullade utester kinderna, kunde man wäl märka, att hennes snesstämmning ej passade till melodien, som hon anstämt. Slutligen kastade hon den blankborstade skon öwvilligt på marken och såg sig om, som wille hon söka efter ett föremål, på hwilket hon kunde urladda sin wrede.

Hennes olyckliga hjerna gjorde, att den gebe Martin just i detta ögonblick sträckte hufwudet genom köketöfren; slickan grep,

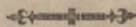
då hon fick se denna fullmånstrunda stoftasta för sitt dåliga lynne, den swarta borsten, med hwilken hon och så säkert träffade den olycklige älskaren så, att en mindre strallig än tydlig circumflex i swart wisfabe sig på hans panna — ett tecken, som för älskaren, om han sett sig i spegelen, wäl skulle kunna uppwäckt sorgliga aningar för framtiden.

— Nej, det är förmycket, repade fästmannen; det har jag ej förtjent af dig Nöse.

— Tig! Detta och än mera, swarade den af wrede glödbande slickan. Jag slickar dig på spioneri och erfar ingenting annat än dumt prat, om tusende saker, som de pratat om för dig. Were ej gamle Gunk, så skulle jag ej weta någonting mera än förut.

— Men kära Nöse, sade Martin, de tro mig ej och säga mig ingenting. Ser du wäl. Jag har här ingen wän, synnerligen då de weta att jag håller mig till er och är god wän med den äckla Nöse. Att spionera är ej min sak; men wid min själ, slicka, du känner mig illa, om du tror, att din stadars Martin duger till ingenting. Att något är i fråga, det har jag märkt och är derföre kommen att flydda dig och, om det gäller, äfwen din fader. På mig kan du förlita, tillade han med röd stämma, då han såg slickans med nöd återhållna tårar. Om så fördras går jag med dig i eld och watten.

(Fortsättning).

Kalifornien.

(Forts. och slut iv. föreg. Nr.)

Swarje nytt skepp från Görenta Staterna, liksom från Sydamerikas hamnar, bringar nya underrättelser om Kaliforniens rikdom på guld, att tusende redan söka guld på Saktamentos stränder och att andra tusen strömma till det nya landet. Efter de sista underrättelserna woro 8000 menniskor sysselsatta med guldwaskning och man uppskattar den dagliga winsten till 400,000 R:de sw. Det är således mödan wårdt, att närmare betrakta det land, der sådana sätter sinna. Wi lägga till grund för vår berättelse ett amerikanskt arbete, som nyligen utgifwits i Newyork.

Öfra Kalifornien sträcker sig utester sista hafwet från 32 grad. nordlig bredd innemot 700 mil i nordwest till Oregon, från hwilket det under 42 breddgraden flöjes genom snöberget — Spaniorernas Sierra Nevada. Dess wästliga gränser äro af merikanska regeringen ej ännu poliskt bestämda, och äfwen öfwer dess naturliga gränser i denna riktning äro topograferna ense

San Francisco bay.

Kaliforniskt guldklimp af 4 Sovereigns öfver wigt.

Somliga låto det endast innesatta gebitet mellan Stilla hafwet och bergskedjan, som begränsar fasta landets västfida; andra utdraga dess gränser ända till denna flods hela gebit. Det enda flykte, som Mexikanare bebo och hwaröfwer noggrannare undersättelser gifwas, ligger mellan den stora bergskedjan och hafwet. Landet från detta berg till Kolorado har varit obebodt ända till sednaste tider, då Marmorerna dit utwandrat.

Nordligt från halsön eller Nedra Kalifornien drager sig den stora västliga bergskedjan nästan parallellt med Stilla Hafwets kust ända till 34 grader nordl. bredd, under hvilken San Bernardino, en af de högsta bergspetsen i Kalifornien höjer sig, ungefär 40 mil från hafwet. Längre norr ut swänger sig kusten åt wester och rummet mellan densamma och bergskedjan blifwer bredare, på många ställen ända till 40 mil. Det deremellan liggande landet genomsättes af andra höjder, som sammanhänga med berget.

De betydligaste af dessa höjdsräkningar gå från San Bernardino i nordvästlig riktning till wiken wid San Francisco under

Indianare från Rio di Sacramento.

Karta öfwer guldbitetet i Kalifornien.

38 grader nordlig bredd, der den heter San Bruno. Emellan denna fjärd och kusten draga sig barbarabergen, som löpa i västlig riktning under $36\frac{1}{2}$ grad nordlig bredd. Norr om Brunobergen sträcker sig Wolfboneskam, som begränsar wiken wid San Francisco på östra sidan och i samma riktning besinna sig andra, mycket högre bergsfjäder, som utgå från den stora sträckningen och fluta i udden wid Stilla hafwet.

Den södra delen af Östra Kalifornien emellan Stilla hafwet och den stora västliga bergsfjädern är ganska het och torr, undantagande under en kort tid af vintern. Längre åt norr blir der den våta åretiden långvarigare, och i grannskapet af wiken wid San Francisco regnar det ohyrbeligt från November till April, under det att jorden under den öfriga delen af året mätas med starkt dagg och dimma. Om vintern ser man ofta wid wakens stränder snö och is, som dock ej bliwa waraktiga. Hela Kalifornien är emellertid underkastad en långvarig torra. Starkt regn faller sällan, och att det på två hela år ej regnar, förekommer ej sällan. Likväl lider ej växtlivet deraf så, som man skulle tro, emedan först många små floder framkomma från bergen, hvilka erbjuda medel till en naturlig och konstnärlig wattung, för det andra, emedan det dagligen blåser sjö- och landvindar, hvilka sednare under somrarnätterna alltid äro beledsagade af dimmor, som först svingras af morgenselen.

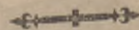
I dalarne i Östra Kalifornien besinna sig många floder, hvilka under regntiden föra stora wattenmassor till hafwet. Dalarne erbjuda rika betesmarker, som äro betäckta med rika beskarshjordar. Det oaktadt innehåller Kalifornien blott två landsträcker, hvilka äro i sådant att föda en talrik befolkning, nemligen trakten wester om San Bernardin under 34 grad. nordl. bredd och omgifningarne fring wiken San Francisco jemte nedra delen af Sacramentofloden, och till och med här wore wattung nödwändig, för att försäkra återbrukets framgång.

Klimatet är högst egendomligt, i det thermometeren wid kusten öfverhufwudtaget står lika högt sommar och vinter. Sommare är till följande af de häftiga nordwestwindarne den kallaste och oangenämsa åretiden. Emellertid, ju längre man aflägnar sig från kusten, desto bättre blir klimatet, och kapten Wilkes nämner San Juans klimat, 30 mil från kusten, såsom ett bland de herrligaste i werlden.

De två hufwudfloderna i Östra Kalifornien är Sacramento och San Joaquin. Segelbar är blott den första. Jemte bugterna af hamnarne wid Monterey, Sancta, Barbara och San Pedro eger östra Kalifornien hamnen San Francisco, några mil från guldminorna, en af de största och herrligaste i werlden. Wid densamma har nyligen bildat sig staden Francisco, hvilken med afseende på sitt läge och sin rikedom på guld inom kort skall blifwa den nya statens Newyork. Åfwen om wiken wid San Fran-

cisco, sedan den upptäcktes, blifwit prisad såsom en af de bästa hamnar, så upphöjes den till en wigt, som wida öfvergård des närwarande betydelse som hamn, om alla de företräden, som utmärka den: en fruktbar och romantisk omgifning, ett mildt, sundt klimat, förbindelser med Sacramentos och San Joaquims fruktbara dalar, oerhörd rikedom af steypswärke, säd och boskap, jemte dess geografiska läge wid sammanbindningslinien med Asien tagas i betraktande. Den ligger under samma bredd som Wiesbaden; dess klimat liknar södra Italiens, ett halft århundrade gamla boningar berga för dess sundhet, djerswa och trottsiga stränder och berg gifwa den ett storartadt utseende. Från hafwet följes wiken och hamnen genom låga bergeryggar. Då man färdar ner från spetsarne af Sierra Nevada, synas kustbergen bilda en fortlöpande fjärd, med undantag af ett ställe, som liknar ett bergpass. Detta är inleppet till den stora wiken. När man från hafwet nalkas kusten, erbjuder sig en öfverraskande anblick. I söder framträda bergen i en smal kam, som ändar i en brant sluttning, mot hvilken wägorna kryta sig. Not norr bildar bergsfjädern en landtutde, som höjer sig 2—3000 fot. Emellan dessa båda punkter besinner sig kanalen, som på det smalaste stället är 1 mil bred och ifrån hafwet till wiken 3 mil lång. När man inträffat genom denna öfving, öppnar sig wiken till höger och wester till en längd af mer än 70 mil; dess samlade kustlängd uppgår till 275 mil. Genom landtuttinger och landtutudar delas den i 3 bukter, af hvilka de nordligaste heta San Pablo och Suisen. Wiken wid San Francisco är sålunda ej blott någon indöjning af kusten, utan en liten sjö för sig sjelf, som genom en lätt försvarbar öfving står i förbindelse med hafwet.

San Francisco ligger 20 mil från Sutters Fort, der den nedra guldminen besinner sig, och ungefär 40 mil från den östra.

Two nätter i Mexiko.

(Forts. fr. föreg. Nr.)

En Indian, hwars ansigte war mig främmande, besann sig wid min sida och räckte mig en kokosnötkal, som war fylld med lemonad. Hastigt grev jag och tömde den i ett anddrag, hwilket återförde mig till besinnning. När jag åter, om och med mycken möda, upplyftade hufwudet och såg mig omkring, fann jag mig midt i en liflig scen, som jag förgäfwes sökte bringa i sammanhang med mina förwirrade erindringer. Milåsror och hästar sprungo fritt omkring och äto säd, som kastades för dem. Somliga buro rika och bequäma sadlar, andra packsaddlar, som

woro bestämda till transport af en mängd fringtrödda säckar och koffertor. Här och der sodo gewär emot trädnammarna, och flera personer lastade på åsornas, lågo på marken och rökade, eller wero sossessatta att koka något wid elden. Tåt utmed mig war ett läger, som lönade mitt, på hwilket en menniska, låg inböld i täcken. När jag förundrad frågade, hwar jag wore, sade den wänlige Indianen, som wederquidt mig med sin dryck, att wi befunno oss i dalen Chinatan, tio timmar ifrån Tarifa. I detta ögonblick gjorde personen på det andra lägret en rörelse och wände sig till mig. Hans ansigte war wansälbt genom talkrifa får och lönade en oformlig massa af blodigt fett. Då jag frågade, hwem det war, swarade en slagande stamma: jag är Nerwille, åtminstone skulle jag vara det, om de djefarne ej förändrat mig. — Gode Gud, swarade jag, i det jag klett med möda undertryckte min lust att skratta, ha de då skalperat honom? det kan ej vara Nerwille. Döret när Indianen höll en liten spegel för mig, kunde jag begripa, att köttmassen, som swarat mig, kunde vara Nerwille. Jag war, om möjligt, ännu mera wansälbt än han. Mina ögon wero nästan igengångna, mina läppar, näsa och hela ansigte wero märkwärdigt uppswallna och alldeles egenkänliga. Wid denna anblick trädde alla nattens händelser fram för mitt minne. Men just som jag skulle bedja min Indian om förklarung öfwer denna händelse sprang hela sällskapet en trupp af menniskor till mötes, i midten af hvilka jag bemärkte våra muldruedrisware, tjenare och flera unga hustrur. Redan på långt håll hörde jag dem ropas; en Bambo, en död Bambo, och när de kommo närmare, sågo wi i midten af dem, listos uttråkt på marken, en af våra motståndare förliden natt, och erfor nu försässa, att dessa warit Bambos, ett slags stora, werkligen farliga oyer. Jag tillstår, att jag hade något swårt att öfwertryga mig, att den för mig liggande döda kroppen ej hade warit bebodd af en menflig själ; så mycket lönade den en kraftig, fraggig karl. Ja, till och med ansigtet bar mera dragen af lägre menfliga waesoner än af djurigt instinkt. Dess fötter lönade en menniskas. Blett benen woro något frostiga och sånade wador. Händernas senor bildade knetiga förhöjningar och armarne syntes bestå af idel muskler och sener.

Hwad som i vårt nattliga öfwenlyre förefallit dunkelt, blef nu uppenbart. Vår förare hade af lättänighet eller ofunnighet lätt öf wpslå vårt nattläger i det omedelbara grannskapet af det farligaste träsk i hela grannskapet. Sedan wi i sömnat, hade ett tåg merikanska resande kommit efter oss. De hade lågrat sig några hundra sammar från oss på en hegre belägen plats, som war fri från de farliga dunsterna och muskitos. Två fruntimmer, som under natten något aflägsnat sig från lägret, ha de blifwit öfwerfallna af Bambos och tagit riktningen åt vårt läger. Aporna hade flytt efter de första stöten, och blett den fram-

för oss liggande war blifwen på slagfältet. Merikanarne, till hwilka händelsen fört oss, drogjo sådan omsorg för vårt öfverhäl lande, att wi snart kunde hålla oss upprät och närmare betrakta trakten der wi tillbringat natten. Öfwer den farliga sumpen i grannskapet hade lågrat sig tjocka meln och giftiga ängor, öfwer hwilka blott här och der palmer och andra träd uppsjöro. Från träset hörde man då och då det förwirrade skriet af Alligatorer, jättgredor och tusen andra äfswärda djur, hwilka det tjenade till upphållsort.

Lusten hade blifwit quäsivande het och man hörde redan åsken dundra tid efter annan. Merikanarne betraktade oss med fersgna blickar; ty de wille ej lemna oss ensamma i denna försärliga trakt och frukade dock det anryskande öwärdet, då den närmaste tillflugtsorten war belägen derifran flera timmars wäg. De blefwo derföre ganska glada, när wi förklarade att wi kände oss så till wida stärfka, att wi, uppriskade af en god frukost, kunde fortsätta vår resa. Under det wi nu sossessatte oss med förberedelsen till uppbrottet, sågo wi ifrån en höjd en man somma emot oss, som höll en gren i hwarje hand och ropade: inom sju timmar. — Den heliga jungfru beknydde oss, ropade de försärfka Merikanarne; wi behöfwo åtminstone tio timmar för att uppnå nästa by. — När wi förwånade frågade, hwad det hade att betyda, förklarade de oss, att man af det träd, hwars grenar man afbrutit, kunde igenlämna, att ett äfswäder kallades, och yrfade ifrigt på afresa. Den största försärfkelse war målad på allas anleten. I wildaste hast lastades warorne på muldruedrisware, wi uppsjöro i sadlarna och mem snappast sem minuter war hela läget i rörelse. I den allmänna rörelsen glömde wi sader Bambos och Muskitos, och till och med våra hästar, som wi i förwirringen tagit i sället för muldruorna, syntes genom sin instinkt äna den föresläende sagan, ty de fers med en katts hastighet öfwer den sumpiga marken och slättrade såsom stengetter öfwer de brantaste afgrunder. Wi skulle besunnit oss wäl i de djupa spanska sadlarna, hade wi ej fortsarande måst lutä oss ner, för att undwika lianer och andra slingewärter, som i långa giclander hängde ner öfwer wägen från träden och sträkte sina ofta armslånga spetsar emot oss. Wi trängde den ena efter den andra, följande våra ledare, genom buskager af magnalier, mimoser och törniga kakteer, under det alltid uppreparde ropet: framåt, framåt. — Wid hwarje steg uppydfade nya bergspetsar af 4—5000 fots höjd öfwer slätten för våra blickar. De bildade med sina rika omwärlingar i form och färg en herrlig ram för dalen. Deras spetsar glänste i guldets färg eller i den dunkla bronzens, under det deras fot war betäckt af en grönska i eliska schatteringar och klemmer i de brostiga färger.

(Fort.)

O we! min sjuka fot — när jag arbeta får.

Min fot är alltid frisk — när jag till dansen går.

En spansk gitarrspelare.